50e jaar. — Nr 25. Zaterdag, 28 Februari 1903.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement:

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **4** »
Een » » **2** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent. per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

Jubelfeest van Z. H. Paus LEO XIII.

ZONDAG 8 MAART, wordt door gansch de katholieke wereld het Jubilé gevierd, van 25 jaar Paus, 70 jaar priester, 60 jaar bisschop, 50 jaar kardinaal van Zijne Heiligheid Paus Leo XIII. — Te dier gelegenheid zullen al de katholieke Maatschappijen der stad de Heilige Mis bijwonen, die ter zijner gedachtenis in O. L. V. Kerk, ten 10 ure, opgedragen wordt. Als dankzegging zal het Te Deum gezongen worden.

Na deze plechtigheden, zullen zich de Maatschappijen op het Vrijthof in stoet vormen en de volgende straten doorkruisen: — Piekelpoel Ridderstraat, Kiezelstraat, Begijnhof, Koolkuil, St Jansstraat, Muntstraat, Jekerstraat, Putstraat, Groote Markt, Kruisstraat, St Maternuslaan, Hasseltschestraat, Maestrichterstraat, Leopoldslaan.

Genootschap van den H. Vincentius a Paulo. — Ter gelegenheid van den XXVen verjaardag der Kroning van Zijne Heiligheid Leo XIII, zal het Genootschap, in den loop der aanstaande week, eene buitengewone uitdeeling aan al de gepatronneerde familiën doen.

Wij verzoeken vriendelijk de inwoners onzer stad hunne huizen te vlaggen.

TONGEREN, DEN 28 FEBRUARI 1903.

VAN ALLES WAT.

Zeg eens, wie durft er houden staan dat de godsdienst den mensch verdierlijkt? — Zij die beweren dat ze van eenen aap afstammen.

Wie beweert dat er geene hel is? — Zij die door hunne losbandigheden het klaarst bewijzen dat ze noodzakelijk moet bestaan.

Wie zegt dat de Kerk den vooruitgang tegenwerkt? Zij die hem door de onrechtvaardigste middelen tegenhouden.

Wie preekt er de zelfopoffering tot het volk, en de edelmoedigheid voor de armen? — Zij die de christelijke liefdadigheid op alle wijze dwarsboomen.

Wie beloofd van de ellenden der maatschappij te doen verdwijnen? — Zij die twist en tweedracht zaaien tusschen het volk, en de werkende klas tegen de patroons ophitsen.

Wie durft de Kerk verwijten dat ze niet toegevend genoeg is en de Evangelische zachtmoedigheid niet uitoefent? — Zij die van geen Evangelie willen weten en in hunne haat tegen de geestelijken, door wetten zelfs niet kunnen bedwongen worden.

Wie beweert dat alle godsdienst goed is? — Zij die geen enkelen volgen.

* * *

De liberale schrijvelaars stellen weer statistieken op, over de partijdige benoemingen der katholieken in de Gerechtshoven.

Wat deden de liberalen toen zij aan het bewind waren?

Wel ze leefden de voorschriften na van den grooten logebaas van Gent, den secaris Laurent, die schreef:

« Katholieken benoemen tot openbare ambten is eene dwaasheid; 't is meer dan eene dwaasheid, 't is eene misdaad. »

Hebben de katholieken dit voorschrift ten hunne voordeele nagelevd?...

Negentien jaren zijn de katholieken aan het bewind en in de Beroeps- en Verbrekingshoven maken de liberale rechters nog de meerderheid uit.

Als er iets misdadig is, is het de goedzakige toegevendheid van onze Ministers.

* * *

Het liberalismus is gesproten en geboren uit de Fransche omwenteling.

Hoe stond het met de vrijheid onder dit beheer?

« Telt ons uwe vingeren. Geene vrijheid van eigendom meer. Geene vrijheid van vereeniging meer. Geene vrijheid van Godsdienst meer. Geene vrijheid van spreken, denken of schrijven meer. Geene vrijheid van rechters of ambtenaren meer onder een stelsel van volkomene gelijkheid! Is het al? Neen. De vrijheid van onderwijs is niet minder overdraagzaam. »

Wie zegt dat?

Een liberaal, M. Wilmotte, in de laatste aflevering der « Revue de Belgique! »

* * *

In Le Soleil, een Parijsisch blad, hetwelk de lasten bespreekt welke thans door de Belgische Kamer komen gestemd te worden, treffen wij de volgende bemerkingen:

« Indien de millioenen, die de Smet de Naeyer thans zal binnendoen, aan onze regeering werden ter hand gesteld, zouden zij verdwijnen gelijk eene weggetooverde muskaatnoot.

« In België dienen zij om de openbare schuld uit te delgen, de rechten op den koffie af te schaffen, de werkmanspensioenen te vergrooten.

« Indien de werklieden nog een gezond oordeel hebben, zullen zij weten wat hun te doen staat. »

Zoo spreekt eene gazet die onze gevoelens niet deelt, maar toch rechtzinnig genoeg is om elk het zijne te geven.

* * *

In den Duitschen Rijksdag werd een voorstel neergelegd, strekkend om in zekere fabrieken, voor arbeiders van zekeren ouderdom, een maximum werktijd van 8 uren te bepalen.

Weet ge wie er stokken in de wielen stak? De socialisten die eenen werkdag van 6 uren eischen, omdat zij wel weten dat die vraag onaanneembaar is.

Kan men een treffender bewijs hebben, dat al hetgeen de socialisten teweegbrengen s'echts op kiesbelang is gegrondvest? Het heil van 't volk, daar geven die kluchtspelers den drommel van.

* * *

ONTLASTING VAN DE KOFFIE. — Er wordt tegenwoordig veel gesproken over den genever; men mag ook wel een woordje zeggen van de ontlasting der koffie.

Zal die ontlasting een merkbaar voordeel aanbrengen?

Voorzeker, iedereen in België drinkt koffie groot en klein, jong en oud, arm en rijk.

De belasting op de koffie heeft verleden jaar 3,226,460 fr. opgebracht; dat is omtrent een half frankskes per Belgischen inwoner.

Van den anderen kant, moet men inzien dat de ruwe koffie alleen ontlast wordt en de gebrande koffie blijft belast met 10 fr. inkomrecht per 100 kilos.

Is dat geen nadeel?

Integendeel. Verleden jaar zijn uit Holland omtrent 1,880,000 kilos gebrande koffie in België gebracht.

In het vervolg zal er weinig gebrande koffie ingevoerd worden; tengevolge van die rechten zou hij te duur zijn.

Maar men zal meer ruwe koffie invoeren en de koffiebranders zullen meer te branden hebben.

Zij zullen dus meer werklieden noodig hebben — wellicht hunne gebouwen moeten vergrooten, dus werk voor de maisers en timmermans, — nieuwe machienen moeten hebben, dus werk voor de metaalbewerkers.

Van nabij bekeken, zal die wet dus vele goedegevolgen hebben.

Godsdienst is overbodig.

Ongeloovige: Godsdienst en het geloof aan God zijn voor den mensch niet noodig.

Als maar iedereen verstandig en fatsoenlijk leeft, en zijnen plicht trouw vervult, dan zullen de menschen het heel goed zonder God kunnen stellen.

De Katholiek: 1° Indien er maar geen *als* bij stond, dan zou het nog al gaan. Maar *als* iedereen verstandig en fatsoenlijk leeft, dan stel ik voor, de rechtbanken af te schaffen, die zijn dan ook niet meer noodig.

2° Laten we eens verder praten.

Gij, ongeloovige, wilt dus, dat de mensch zedelijk en braaf leeft, zonder God en godsdienst. Dat is juist hetzelfde als een huis te willen bouwen zonder fondament.

Want als er geen God is, ben ik zelf zooveel als een God; en wie zal mij dan plichten opleggen? In ieder geval ben ik aan niemand verantwoordelijkheid schuldig, en ik kan mijzelf ontslaan, van wat gij *plicht* noemt. Wil ik eerlijk zijn; goed. Maar wil ik niet eerlijk zijn, dan is het voor mij even goed, want ik maak zelf mijnen plicht, en neem hem ook weg, als het mij bevalt.

En wat wil dat zeggen: *Verstandig en fatsoenlijk leven?*

Een anarchist noemt zich zeer verstandig en fatsoenlijk, als hij door een goed gerichten stoot een koning of een president vermoordt.

Dat noemt hij zijnen *plicht*. En bewijs eens, als gij geen God aanneemt, dat hij ongelijk heeft?

3° We zullen thans een echten liberalen Professor aan het woord laten over deze kwestie, namelijk *Emile de Laveleye*.

Op de vragen: « Kan eene beschaafde samenleving op deuur zonder godsdienst bestaan? Is er ware zedelijkheid mogelijk, zonder aan God en aan de onsterfelijkheid der ziel te gelooven? antwoordt de professor met een krachtdadig « neen. »

« Zonder deze beide waarheden — zegt de liberale professor — is er niets meer dat mij verhindert, om mijn genoegen en mijn voordeel te zoeken, ook op kosten van hem welzijn van anderen... Kan ik rijk worden (op welke wijze ook) waarom zou ik het niet doen, als ik maar buiten het bereik der justicie ben? De goudglans bedekt heel spoedig de vlekken, die op het zedelijk karakter van den mensch kleven. Ik kan geen redelijken grond ontdekken, waarom zou ik niet alle misdaden bedrijven, indien zij voor mij maar voordeel geven. Eer! — Geweten! Wat zijn dat holle klanken, zonder aan God en Eeuwigheid te gelooven!

4° Leest de laatste brochure getiteld *Zonder God*, geschreven door Pater Hugo Thienman. Dan zal het u duidelijk worden, waartoe de wereld zonder God moet komen, en wat in zulke wereld nog « fatsoenlijk » heet.

Wat hoogst te betreuren is.

Iets heeft mij diep getroffen.

Ik ging over weinig tijds naar buiten en kwam voorbij een denneboschje.

Gewis moest het niet lang geleden zijn dat men die boomtjes daar had geplant, want zij waren nog zeer kleiner en weinig hoog gewassen.

Aan den zoom van het boschje, bij den hoek, zag ik twee denneboomtjes, dicht bijeengegroeid staan, en wel diep was ik geraakt door de zonderlinge houding is dewelke ik die teere planten aantrof;

Het eene boomtje was een weinig grooter dan het andere en neigde zijnen top tegen naar hetzelve over.

Alsof nu de plantgewassen ook eene spraak bezaten om zich onderling te doen begrijpen, had het kleinste boomtje ook zijn kruintje wat geboogen naar zijn wat meer sterkeren broeder en alzoo leunden beiden tegen elkander, steunden beiden elkander en waren daardoor versterkt tegen het barsch geweld der winden en kwade buien.

Ik dacht weemoedig: Och! dat is het zinnebeeld der trouwe vriendschap.

En inderdaad.

Die twee boomtjes, alsof zij wisten hoe zwak zij waren, hadden tegen elkander steun gezocht en verkregen daardoor dubbele sterkte.

En dit zou de mensch ook moeten doen.

Het is een redmiddel voor hem in den woeligen tijd zijns levens. Het moet hem behoeden voor ondergang en ramp.

Eene der grootste kwalen van onzen tijd is wel gelegen in de droge en dwaas ikzuchtige wijze, waarop de menschen thans met elkander leven.

Helaas! De vriendschap bestaat niet meer of zeer zelde wordt zij nog beoefend.

Terwijl allerhande kwalen en verwoede slagen het arm en onbezonnen menschdom komen teisteren, staan wij daar allen op onbezonnen menschdom komen teisteren, staan wij daar allen op ons eigen, zonder broeder tot steun, zonder versterking en hoede.

Tegen wien kunnen wij nog aanleunen?

Waar is de vriend, aan wien wij nog ons hart mogen openen, tot wien wij nog mogen gaan, zoo in voor- als in tegenspoed?

Wie begrijpt nog zijnen evenmensch en vermag het nog onbaatzuchtig hem hulp en troost te schenken?

Jammer is het. Zeer weinigen worden er nog gevonden en hun getal vermindert maar gedurig.

Met de vriendschap, die veelal door nijd en afgunst wordt gedood, verdwijnen ook de goede trouw, de verdraagzaamheid en de behulpzame bezorgheid. In lijden en wee staat men of alleen of wel te midden huichelende, veinzende lieden. Wij ontvangen thans in de eigen-baatzuchtige wereld eene zoo noodlottige opvoeding, dat wij er toe gedreven worden om te verheugen over de tegenspoeden van onzen naaste, ons te verwijderen verre van hem, uit vrees dat hij onzen raad, onzen troost zou komen afbidden, onzen steun zou wenschen te erlangen.

Tot wien mogen wij nog gaan om sterk te kunnen staan in lijden en rampgeval, om den tegenspoed te kunnen bekampen, om min bitterlijk te kunnen weenen en zuchten?

Och! men zou wel benauwd zijn maar even de kruin te buigen naar eenigen leveusgenoot, want, in de plaats van ook zijn hoofd te neigen, zou hij wel in staat zijn hetzelve trotsch en verwaand misprijzend, ja als zegevierend over het uwe te verheffen en in eenen hatelijken schaterlach los te barsten.

Onze tijd wordt gedurig droeviger.

Er is geene ware vriendschap meer onder de menschen. Vriendschap, op het goddelijk woord gesteund:

BEMINT ELKANDER!

Inderwaarheid, wij staan in den grond der huidige wereld allen toch zoo ver van elkander geplant en, kunnen wij niet dicht bij elkander gaan groeien, wij zijn onbeholpen tot een treurig ikzuchtig leven — en tot kwijnen ook — vroegdeeld.

NIEUWS uit de stad en de provincie.

Op de markt van TONGEREN van donderdag waren te koop gesteld: 501 koeien en kalveren, 0 schapen, 222 vette varkens en 1186 magere varkens.

Paardenmarkt te Tongeren donderdag 26 Maart.

APOTHEEK. — ZONDAGSRUST. Zondag zal de apotheek van

M. FRANCKEN

alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Bij den *POSTRIJDER* van heden behoort een **BIJVOEGSEL.**

Aanstaande vrijdag, 6 Maart, feestdag van H. Moeder Coleta; volle aflaat te verdienen in de kerk der Clarissen Coletienen, voor alle geloovigen die gebiecht zijnde en gecommuniceerd hebbende, er zullen bidden ter gewone intentie van Onze Moeder de H. Kerk:

Om 7 ure uitstelling van het Allerheiligste Sacrament, gevolgd door de H. Mis, om 9 ure, plechtige Hoogmis; namiddag om half 5 het lof.

Na de goddelijke diensten, zullen de waardige reliquiën van de Heilige Moeder Coleta vereerd worden.

De twee vertooningen van Michaël Strogoff, tooneelspel in 7 bedrijven en 5 tafereelen, zondag en maandag door de liefhebbers-kunstenaars der CONCORDIA gegeven, zijn met den grootsten, den schitterendsten bijval bekroond geworden. Beide dagen van den Vastenavond, was de ruime zaal der Concordia opgepropt van volk. Meer dan honderd acteurs en figuranten verschenen op het tooneel.

Eens te meer hebben de kunstenaars in de volmaaktheid de rollen vertolkt met de uitvoering derwelke zij zich gelast hadden. Ook werden zij luidruchtig toegejuicht en de talrijke aanhoorders zullen nog langen tijd het aangenaam gehouden van deze twee heerlijke tooneelfeesten behouden.

Eer aan de liefhebbers-kunstenaars der Concordia.

Tongeren. — PAUSELIJK JUBILEE. — Ons afdeeling van het *Davidsfonds* bereidt eene feestzitting om het groot jubilée van Leo XIII te vieren.

Op dinsdag 3 Maart zal er in het lokaal der *Unie* eene conferentie gegeven worden door den Eerw. heer Vossen, leeraar aan het College van St-Truiden. De geleerde en talentvolle spreker zal handelen over het Pausschap van Leo XIII. Een der schoonste zangen van den dichter werden D° Schappman « De Paus », zal voorgedragen worden.

't Lokaal van het *Davidsfonds* zal dien avond te klein weezen.

VOLKSBOND St-MATERNUS.

Het zangekoridgd muziek- en tooneelfeest had dinsdag avond eene talrijke menigte van den *Volksbond* gelokt, en heeft iedereen verwachting overtroffen. De jonge tooneelspelers van de *Stem der Toekomst*, en eenige gekende liefhebbers, hebben zich opperbest van hunne taak gekweten: de verschillende nummers van het programma, klachtliederen, stukken voor piccolo slechtgeschoten, enz. werden zeer wel door hen vertolkt. Ook behaalden zij een grooten bijval en werden zij meermalen geestdrifig toegejuicht.

Een bijzonder prachtige tombola, bestaande uit een dertigtal zeer schoone prijzen, sloot dit aangenaam avondfeest en brachte de levendigste stemming onder het talrijk publiek. Onze keerdeenieden voldaan huiswaarts, den wensch uitdrukkend dikwijlder zulke aangenaame stonden te mogen doorbrengen.

AFDEELING DER PENSIOENKAS.

Zondag, 1 Maart, van half vijf tot half zes ure 's avonds, driemaandelijksche *verplichtende* storting voor de werkende leden.

Nieuwe leden worden insgelijks aanvaard.

HET BESTUUR.

Bericht. — Ik hebbe eer de belanghebbenden te verzoeken mij zoo haast mogelijk hun spaarboekje te laten geworden voor inschrijving der intresten, tegen opgifte van een ontvangstbewijs dat zal als voorloopigen titel dienen in afwachting dat men het boekje wedergave.

DE POSTONTVANGER,
ALPH. VANDEN BOSCH.

Effectiën. — Te koop bij M. COLLEE, boekhandelaar, groote markt, 37-38, te Tongeren,

TABEL der PRIJZEN der GRANEN voor de vereffening der achterstallige renten en pachten en den afkoop in 1903

EN VENTE A LA LIBRAIRIE COLLEE, GRAND'PLACE, A TONGRES:

De la Propriété des Tumulus et des Objets trouvés à la suite de Fouilles, par le Chevalier PAUL SCHAETZEN, Juge de Paix du Canton de Maeseyck, Membre de la Société Scientifique et Littéraire du Limbourg. — Prix: 50 centimes.

Officieele akten.

Bij koninklijk besluit van 19 februari 1903, is het burgerlijk eereteeken, medalie van 1ste klas, verleend aan M. Frère (M. J. C.), bestuurder der gevangenis te Hasselt, tot beloning der diensten bewezen gedurende eene loopbaan van ruim vijf en twintig jaren.

De wettelijke erkenning wordt verleend aan de hierenvermelde onderlinge maatschappijen voor de verzekering tegen de sterfte van het vee:

DE MOORD in den Tunnel.

I.

— Mijn besluit staat vast, zegde Veronica ernstig. Ik kan maar één ding doen, en dat zal ik doen ook.

Bij deze woorden richtte zij zich fier overeind en stak haare rechterhand in de hoogte, als om den hemel tot getuige te roepen.

De eenige persoon, die zich met haar in het kale, schoollokaal, met zijne lange rijen banken en tafels bevond, Mabel Butler, zag haar verwonderd aan.

— En wat zult ge dan doen? vroeg zij schuchter.

— Wegloopen!

— O, Vera! klonk het verschrikt.

— Ja, ik ga wegloopen, herhaalde Veronica Graham koppig, ik kan niet anders. Ik ben bijna negentien jaar oud, en dat is toch waarlijk geen leeftijd meer om door miss Nicholson als een schoolmeisje behandeld en eene week lang op water en brood opgesloten te worden, alleen omdat die waanzinige teekenmeester op mij verliefd is. Juist of ik daar iets kan aan doen.

Eene straal der ondergaande zon viel op het roodblonde haar, dat in weelderige lokken langs voorhoofd en hals van het meisje kruldde. Zij had een opvallend blank, frisch gelaat, waarvan een paar donkerbruine zwarte oogen een bijzonder geestige uitdrukking gaven, en opvallend regelmatige trekken, aan wier eenigzins strenge lijnen, kuiltjes in kin en wangen, echter eene uitdrukking van ongemeene vriendelijkheid en liefhebbigheid verleenden.

— En waar zijt gij van zin heen te gaan? vroeg Mabel.

— Natuurlijk naar huis.

— En wat zal uw vader dan zeggen?

Ja, daar had Vera niet aan gedacht, en een oogenblik trilde hare stem van vrees, toen zij uitdagend antwoordde:

— Dat weet ik niet, maar ik geloof, dat hij niet veel zeggen kan.

En peinzend vervolgde zij terwijl zij het schoone hoofdje op hare rechterhand liet rusten:

— Ik geloof, dat het tweede huwelijk van mijn vader de oorzaak is, dat ik met de vacantie nooit thuis geweest ben, en dat mijne stiefmoeder mijn vader wist over te halen, om mij naar de kostschool te zenden. Dit is nu reeds tien jaar geleden en al dien tijd heb ik mijn vader of haar niet meer gezien.

— Tien jaar! Dat is een heele tijd. En is hij u nooit eens komen bezoeken?

— Nu, daartoe heeft hij dikwijls genoeg het voornemen gehad, even goed als er meermalen plannen gemaakt zijn, dat ik eens naar huis zou gaan, maar, wonderlijk genoeg kwam er telkens iets tusschenbeide, dat de plannen verijdelde. Maar nu zal ik maar eens op mijn eigen handje handelen, want ik blijf geen dag langer in dit huis, en hoop binnen vier-en-twintig uren thuis te zijn.

Mabel, die niettegenstaand het strenge toezicht der bestuurster, er toch in gelukt was Vera allerlei lekkere beetjes te bezorgen, trad ook nu als helpster in den nood op, want toen Vera verklaarde voor alles geld noodig te hebben, stelde zij haar geheelen spaarpot te haarer beschikking en schudde hare beurs in den schoot van hare vriendin leeg; de som bleek na zorgvuldig tellen een-en-twintig franks en 6 1/2 cents te bedragen. Daarop werd de reisgids ter hand genomen en verdiepten de naar elkander gebogen lieve meisjeskoppen zich in de studie der komende en vertrekkende treinen.

Zooals zij daar zaten, waren zij het penseel eens schilders waardig. Eindelijk waren de treinen en de aansluitingen gevonden.

Mabel had den grendel, die Veronica Graham's kamer van buiten afsloot, weten te verwijderen en terwijl miss Nicholson met hare pensionaires aan het middagmaal zat, sloop Vera ongemerkt langs een weinig gebruikte trap naar beneden en snelde door een zijdeurken de vrijheid tegemoet.

Greystake, de plaats barer bestemming, lag aan eene zijlijn en was niet rechtstreeksch aangesloten, en daarom moest Vera na eene spoorreis van verscheidene uren aan eene middenstatie uitstappen om daar ongeveer drie kwartiers op den trein te wachten, die haar naar de woonplaats van haren vader zou voeren.

Ontstemd over dit oponthoud, en om de vervelling te verdrijven, besloot Vera naar de restauratiezaal te gaan, om een tas thee te drinken, maar ongelukkig lag die aan den overkant van de spoorbaan en moest zij om die te bereiken eenen trap op en eene brug overgaan, ofwel de rails oversteken. Zij zag den weg langs; nergens was een trein in het zicht en het was dus niet gevaarlijk om langs de spoorlijn te gaan; zonder op het bord te lezen dat in groote letters de reizigers waarschuwde niet over de rails te loopen, verliet zij het perron om regelrecht over te steken, en had juist het midden bereikt, toen een vreeselijk geschreeuw haar om deed zien.

Op hetzelfde oogenblik zag zij een trein, die door een kromming van den weg tot nu toe niet zichtbaar geweest was, in ijlende vaart op haar toesnellen. Vera was niet bang van aard, maar met afschuwelijke duidelijkheid stond haar plotseling het gevaar, waarin zij verkeerde, voor den geest en niet in staat om een stap te verzetten, strekte zij doodsbleek de armen in de hoogte en scheen als verlamd het noodlot af te wachten, dat nader en nader ratelde.

't Was een sneltrein, die zonder stoppen de statie voorbijreed en binnen enkele seconden het ongelukkige, jonge meisje zou bereikt hebben, dat als een beeld der grootste wanhoop verwilderd rondzag, het gedreun der wielen op de rails voelde naderen en de noodkreten der omstanders op het perron hoorde. Maar plotseling voelde zij hoe een paar ijzersterke armen haar aangrepen en vlak voor den trein wegrukten, want de locomotief was reeds zoo dicht bij haar, dat de damp haar in het voorbijsnellen als een wolk omhulde.

Half bewusteloos en versuft door den doorgestaanen angst, kon zij eerst niet begrijpen, wat er eigentijk gebeurd was, en het duurde zelfs eenige minuten voor het haar duidelijk werd dat zij gered, en als door een wonder aan een gewissen dood ontkomen was.

II.

— Nu, dat was juist, op het laatste hoorde zij eene welluidende mannenstem zeggen. Ik hoop, dat ik u niet bezeerd heb.

Vera zag op. Zij zat in eenen zetel in de wachtkamer en de eigenaar van de welluidende stem boog zich vol zorg over haar heen, om zich te overtuigen, dat zij zich inderdaad niet bezeerd had. Wat had hij een schoon jong gezicht, met donkerblauwe oogen, krullende lokken, eene verbrande gelaatskleur en regelmatige trekken.

— Hebt gij mij gered? vroeg zij plotseling, zonder zijne vraag te beantwoorden.

— Ja, ik was zoo gelukkig, antwoordde hij buigend.

— Hoe zal het mogelijk zijn ooit die schuld af te doen? vroeg zij bevend. Ik kan geene woorden vinden om mijne dankbaarheid uit te drukken.

— Doe het dan ook maar niet, het is zoo goed alsof gij het gedaan hadt, antwoordde hij met eene zwakke poging om te schertsen. Wilt gij mij toestaan, eene tas thee voor u te halen, vroeg hij zacht.

En toen hij haar zijnen arm aanbood en zij aarzelde haar blanke handje daarop te leggen, ging hij voort:

— Zijt gij geheel alleen?

Vriendelijk blozend, beantwoordde Vera die vraag toestemmend; het scheen alsof de jonge-heer zoo mogelijk nog beleefder en voorkomender werd, en, terwijl hij haar naar de restauratiezaal geleidde, stelde hij zich voor als: Maurits St. John.

— Ik ben hier gekomen om mijnen broeder te spreken die op reis van Londen langs hier komt, vertelde hij, nadat beiden aan een rond taleltje hadden plaats genomen. Ik denk dat hij in denzelfden trein zit, waarmee ge verder moet reisen.

— Ik ga naar Greystake, zegde Vera.

Zonderling scheen het beiden toe, dat de tijd buitengewoon snel verliep, sneller dan ooit vroeger in hun leven het geval geweest was. Zij zou hem wel in korte woorden hare geschiedenis hebben willen vertellen, maar een onverklaarbare schroom hield de woorden op hare lippen terug.

Plotseling verkondigde de luide, schrille stem der stoomfluit, dat de trein uit Londen binnenkwam en spoedig daarop werd hij zichtbaar. Met een tot nu toe ongekende ontroering reikte Vera haren redder de hand en vroeg of zij hem ooit zou weerzien.

— Wij nemen nog geen afscheid, zegde hij met zijn vriendelijken glimlach, die zoo goed bij zijne mannelijke trekken paste, gij moet mij toestaan, u veili. in den trein te bezorgen.

Toen de trein onder de kap reed, zag een jongeling uit een rijtuig eerste klas en wenkte met de hand.

— Dat is uw broeder! zeide Vera opeens.

— Ja, maar hoe weet gij dat?

— Omdat hij zoo op u gelijkt.

— Is het inderdaad waar? vroeg St. John opgewekt. Het is aardig dat gij die gelijkenis opmerkt. Frans is de beste mensch op de wereld, voegde hij er op hartstochtelijken toon bij en, zich verontschuldigend, onder beloftte binnen enkele minuten terug te komen, verwijderde hij zich, om zijnen broeder te groeten.

Vera stond dicht genoeg bij, om te hooren wat de broeders met elkander spraken.

— Ik heb al meer dan genoeg van de reis, zegde Frans, die uit den wagon ekomen was en zijne leden uitrekte. Goddaak dat ik bijna aan het eind ben, ik heb tijd genoeg om iets te gebruiken voor de trein vertrekt. Zult ge op dit kistje passen, vriend, terwijl ik naar de restauratie ga om iets machtig te worden.

Onrustig trad Maurits een stap nader en riep toen uit:

— Maar ge hebt toch de juweelen niet in den wagon gelaten?

Frans lachte. Nu, ge behoeft u zoo ongerust niet te maken, de juweelen zijn goed bezorgd, kalmeerde hij. Ge kunt u niet voorstellen hoe goed ik er op gepast heb. In Paddington heb ik een leeg rijtuig genomen en den conducteur goed drinkgeld gegeven om mij alleen te laten en ik heb zelfs niet gelezen of eene sigaar gerookt, om mijne aandacht niet van den schat af te leiden. Maar nu ik zoo dicht bij mijn doel ben, kan ik mijne aandacht wel wat verslappen; ik ga ten minste zoo aanstonds in het rijtuig daarnaast, een rookrijtuig, zitten; wees intusschen zoo goed, er op te passen, totdat ik terugkom.

En welgemoed ging hij de restauratiezaal binnen, even nagenoegd door Maurits, die op Veronica toetrad, en het kleine lederen reistaschken dat op den grond stond, opnam.

— Is dat al uw reisgoed? vroeg hij lachend.

— Ja, dat is alles!

— Ik zal u in het rijtuig brengen, waarult mijn broeder zooeven gestapt is, want hij gaat zelf van daaruit in een rookcoupé zitten en dan beweert gij, als gij iets noodig hebt, uw hoofd maar even uit het vensterke te steken, om hem te roepen.

— Dat zal gemakkelijk zijn, antwoordde Vera lachend. Zou ik maar niet reeds instappen?

Blozend onder Maurits' blikken, die van ontbehelen bewondering getuigden, zag Vera verlegen voor zich neer. Er waren maar weinig reizigers op het perron en daardoor viel waarschijnlijk eene zeer lange, deftige oude dame bijtoonder in het oog, die leunend op een stok met zilveren knop, langzaam langs de wagons ging. Zij droeg een zwaar slepend kleed van gebroekeerde zwarte zijde, een kostbaren met git bewerkten fluweelen mantel en een zwarten hoed met dichte vlieg, die de dikke zilverwitte haardoffen grootendeels verborg. Oplettend zag zij door het geopend portier ieder rijtuig binnen, alsof zij iemand zocht.

— Wat eene deftige oude dame! riep Vera.

Maurice zag onverschillig rond.

— Ik wilde er u aan herinneren, dat ge mij nog niet eens uw naam genoemd hebt. Het is toch niet al te onbeschieden te vragen hoe ge heet?

— Volstrekt niet — ik heet Veronica... het overige bleef onuitgesproken, want op hetzelfde oogenblik kwam Frans St. John nader en was heel verwonderd zijn broeder in zulk aardig gezelschap te vinden.

Maurits maakte geene beweging om Vera voor te stellen en Frans stootte zijn broeder heimelijk aan, terwijl hij fluisterde:

— Zoo, waarom hebt gij mij niet vroeger aan uwe schoone kennis voorgesteld dan hebben wij samen kunnen reizen.

— Omdat zij liever alleen reist, antwoordde Maurits kortaf. Komaan, stap in, anders rijdt de trein zonder u weg. Ik zal u het kistjetaangeven.

Frans gehoorzaamde half lachend, half grettelend, en Maurits sleepte het zwere met leder bekleede kofferke, van hen eene rijtuig in het andere.

— Goeden dag, broeder, zegde hij. Ik kom heel spoedig u eens bezoeken, zorg maar dat gij goede vrienden met oom Evremont blijft.

(Wordt vervolgd.)